

749 I østen
Dåb 448 Fyldt af glæde
892 Troen er ikke en klippe
321 O Kristelighed
11 Nu takker alle Gud

Rødding 10.30
749 I østen
Dåb 448 Fyldt af glæde
892 Troen er ikke en klippe
321 O Kristelighed
438 Hellig
477 Som korn
11 Nu takker alle Gud

Tekster: *Sl 40,2-6, Jud 20-25, Mark 2,14-22*

Der sidder en tolder ved sit toldsted og opkræver told af de vejfarende der skal over grænsen. Hvis mødet med en tolder i vore dage ved enkelte lejligheder kan skabe misstemning, så er det intet imod den vrede og bitterhed, der fyldte folk på Jesu tid, når man mødte en tolder. Tolderne var ikke fastlønnede som vore toldere er, men romerne, der havde besat jødernes land, forpagtede tolderembederne ud til dem der bød højest, og den der fik embedet måtte så selv sørge for at få sine udgifter dækket og oven i det skaffe sig en indtægt at leve af. Jo mere en tolder kradsede ind, jo

mere havde han selv at leve af. Det betød for det første at tolderne var upopulære, fordi de havde en egeninteresse i at presse så meget som muligt ud af folk. Men for det andet var tolderne jo folk, der var gået i romernes, dvs besættelsesmagtens, tjeneste. Det gjorde dem endnu mere forhadte. Så det er ikke svært at forestille sig, hvordan man som tolder blev isoleret og foragtet blandt andre mennesker. Og det var vel egentlig kun romernes soldater, der hindrede tolderne i at blive lynchet af deres egne landsmænd. Det er også derfor evangelierne så tit bruger udtrykket "toldere og syndere". Syndere, det er mennesker, der ikke retter sig efter moseloven, toldere det er landssvigere og udbyttere, tilsammen betyder udtrykket "toldere og syndere" altså nærmest noget i retning af "rakkerpak". Og man kan næsten forestille sig, hvordan en tolder som Levi, vi netop har hørt om, har været bestandigt på vagt for ikke at få en rådden frugt eller en sten i hovedet.

Men så kommer Jesus. Og han kaster hverken med rådne frugter eller sten. Nej, han siger tværtimod til Levi, at han skal følge ham. "Følg mig!" Det er de ord, Jesus bruger, når han møder mennesker, han gerne vil have som disciple. Så denne foragtelige og forhadte tolder indbyder Jesus altså til at blive discipel.

Det kan måske nok undre, at Levi følger opfordringen. Han har betalt mange penge for sit tolderembede, og det er det embede, han lever af. Og det med at være Jesu discipel var der ikke mange penge i. Tværtimod siger Jesus selv, at han intet ejer, og det skal hans disciple heller ikke gøre. Så hvad er det, der gør, at Levi forlader sin dyrt erhvervede indtægtskilde og følger Jesus? Jeg tror, det er to ting. For det første hører vi flere gange, at Jesus trods sin fattigdom havde en ejendommelig myndighed. Han fik folk til at

gøre ting, som der ikke var nogen fornuftig grund til, hvad enten det var en blind der skulle smøre sine øjne med en blanding af spyt og jord, eller det var en fisker, der skulle kaste sine garn ud et sted, hvor han havde fisket hele natten uden at fange noget. Så allerede den autoritet Jesus optræder med er måske nok til at forklare, at Levi følger med ham. Men der sker jo også noget andet ved at Levi bliver Jesu discipel: Pludselig er der et fællesskab, han hører hjemme i. Han der havde levet i stadig frygt for at blive chikaneret og forulempet har nu pludselig muligheden for at være omgivet af venner, der vil ham det godt, for sådan var discipelfællesskabet omkring Jesus.

Og Levi må være blevet meget glad over at være blevet Jesu discipel, for det næste vi hører er, at han har inviteret Jesus og disciplene og en masse andre til middag. Men hvem er det, der kommer til middagen ud over Jesus og disciplene? Det er rakkerpak ligesom han selv. Det er klart: der er da ingen ordentlige folk, der vil spise middag hos sådan en foragtelig person som tolderen Levi. Derfor kommer der også nogle af de agtværdige borgere, farisæerne og de skriftkloge, hen og spørger disciplene: Hvorfor spiser jeres herre sammen med den slags udskud? Det hører Jesus, og han svarer med et billede, som siden er blevet nærmest et ordsprog: det er ikke de raske, der har brug for læge, men de syge. Og meningen er, at Jesus ikke er kommet for at samle dem, der har deres på det tørre, men han er kommet for deres skyld, som på den ene eller anden måde er kommet galt afsted. Han redder Levi ud af den suppedas Levi har bragt sig selv i ved at gå i romernes tjeneste som tolder, men det er bare et enkelt eksempel på det, Jesus gør hele tiden: han gør livet godt igen, for dem der er kommet i ulykke,

hvad enten det så er selvforskyldt eller uforskyldt. Jesus er kommet for at sprede glæde blandt dem der er kede af det. Det er det, historien om Levi fortæller os.

Men der er mere endnu. For det er ikke gjort med at folk bliver forargede over at Jesus sidder og spiser sammen med alskens udskud. Der er også nogle, der bliver forargede over, at han overhovedet går ud til middagsselskaber i stedet for at leve i afholdenhed og nøjsomhed. Den forargelse giver Johannes Døberens disciple udtryk for. Johannes Døberen var Jesus's grandfætter. Og han var kendt for at leve ekstremt nøjsomt. Han spiste slet ikke nogle forarbejdede fødevarer, men han levede af det, han kunne finde: græshopper og vilde biers honning. Og man må gå ud fra at hans disciple har levet af det samme. Og nu spørger Johannes Døber disciplene, hvor for Jesu disciple ikke er ligeså nøjsomme som Johannes Døberens.

Jesus svarer med et billede: så længe brudgommen er til stede holder man bryllupsfest. På samme måde har Jesus disciple grund til at holde fest, så længe han er hos dem. Og når man holder fest, så er det netop ikke nøjsomhed, men ødselhed, der er brug for. Og så følger Jesus to billeder til: Dels taler han om at en lap af nyt stof på en gammel klædning vil få det gamle stof til at gå i stykker, dels siger han at hvis man putter ny vin, som stadig gærer i gamle lædersække, så får vinen sækkene til at gå i stykker. Specielt det sidste billede er lidt uvant for os, der ikke plejer at putte vin i sække, men i flasker. Men på Jesu tid opbevarede man altså vin i lædersække. Og når sådan en sæk havde været brugt nogle gange, blev den stiv og uelastisk og så gik den i stykker, når vinen gærede videre i den. Hvis man derimod tog en ny sæk var læderet stadig

blødt og elastisk og så kunne sækken give sig og holde til at vinen gærede. Men selvom vi altså bruger flasker og ikke sække til at opbevare drikkevarer i i dag, så har jeg alligevel for ganske nylig oplevet en begivenhed, der glimrende illustrerer, hvad det er Jesus mener. For vi havde noget saft stående i en flaske fra Tigreren med patentprop. Saften var begyndt at gære, mens flasken stod på køkken bordet. Og pludselig eksploderede flasken med et enormt brag, mens glasskår og saft sprøjtede ud over hele køkkenet.

Det Jesus vil sige med sit billede er at det nye han er kommet med har så meget kraft i sig at de gamle, vedtagne måder at leve og udfolde sig på ikke kan holde til det, der må nye normer og nye måder at leve sammen på til. Og det samme sagde jo min oplevelse med flasken: lad være at tro, at noget så dynamisk og uforudsigeligt som Jesu budskab om Guds rige holdes inde af gamle vedtagne leveregler. Næ, hvis man tror det, så går det som når man opbevarer gærende saft i gammel slidt genbrugsflaske: det revner med et brag.

Lad være, at sætte grænser for glæden, siger Jesus. Giv den plads og mulighed for at udfolde sig! Ellers ender det med et brag.

Amen.